

West highland white terrier

SELVSIKKER • ROBUST • GLAD

TEKST: ANN KRAGHOLM, RACEREPRÆSENTANT

Westien er en glad og legesyg hund, der godt kan finde på at være fræk og lave ballade.

Foto: Lene Givskov Nielsen

Foto: Lene Givskov Nielsen

Foto: Pia Micheelsen Rol

Selvom westien godt kan lide at hygge sig i sofaen, er den ikke en sofakartoffel. Den elsker at være aktiv.

Foto: Trine Abel Larsen

West highland white terrier, eller westie, som den normalt omtales, er en umådeligt populær lille hvid terrier, som ofte ses i gadebilledet. Det gjorde den ikke for 30-40 år siden. De små hårdføre terriere blev i begyndelsen af det 18. århundrede eller før avlet til jagt på ræv og grævling, hvor de skulle jage byttet ud af graven. Hjemme på gården skulle de gøre nytte ved at nedlægge små skadedyr som rotter, mus og andet småkravl. De blev fremavlet i det nordvestlige Skotland, hvor de i 1800-tallet blev kaldt skotske terriere. Betegnelsen blev brugt om alle terriere avlet i Skotland. Senere delte de sig i tre racer, nemlig skotsk terrier, cairn terrier og west highland white terrier. Inden delingen kunne en skotsk terrier være en hvilken som helst af de tre racer.

IKKE SVAGE INDIVIDER

Terrierne var dog populære længe før. Det fortælles, at King James I af England engang i 1600-tallet ville sende seks små hvide terriere til den franske konge som en gave. De skulle transporteres på to forskellige skibe i tilfælde af, at det ene skulle gå tabt. Man ved ikke med sikkerhed, om disse seks hvide hunde var westier, men det kunne de godt have været.

I 1839 malede den kendte dyremaler Sir Edwin Landseer et berømt billede kaldet "Dignity and Impudence" (værdighed og uforskamthed). Det forestiller en blodhund og en westie, som helt klart udstråler netop værdighed og frækhed. Det fortælles, at familien Malcolm fra Poltalloch i Argyllshire begyndte at renavle de hvide terriere i 1800-tallet, fordi oberst Malcolm engang kom til – ved et uheld – at skyde sin rødbrune yndlingshund ved at forveksle den med en ræv.

Det var almindeligt dengang at aflive hvide hvalpe, fordi man mente, at det var svage individer. Det var familien Malcolm ikke enige i. De havde

i mange år holdt hvide og røde terriere, og man beholdt kun hunde, som var hårdføre og jagtivrige, da man dengang ikke holdt hunde som kæledyr i England. De kaldte de hvide terriere for poltalloch terriere.

STAMBOGSFØRING

Hertugen af Argyllshire begyndte samtidig at avle hvide terriere, som blev kaldt roseneath terriere. Disse var samtidige med en anden linje kaldet pittenweem terriere, men de kunne dog ikke udkonkurrere poltalloch terrieren.

I 1905 blev "The White West Highland Club" stiftet med Oberst Malcolm som formand, og i november 1906 blev racen og klubben anerkendt af den engelske kennelklub. Det blev her besluttet, at racen skulle hedde west highland white terrier, og i 1907 begyndte stambogsføringen, og også i dette år blev racen for første gang vist i en selvstændig klasse på Crufts, Englands største hundestilling.

WESTIEN I DANMARK

I Danmark så man de første eksemplarer af racen i begyndelsen af 1900-tallet, men det var formodentlig hunde, som folk havde taget med hjem fra udlandet. Der var endnu ikke nogen danske opdrættere.

Hundene var af en lidt anden type end dem, vi ser i dag. De var lavere og tungere og ikke kridhvide, som vi gerne ser dem i dag. De blev klippet, og det gjorde pelsen grå og nusset at se på. Omkring 1970 begyndte man at trimme og i det hele taget at pleje pelsen. Det gjorde westien mere lækker, og interessen for den steg.

Der dukker af og til hvalpe op med blød pels, som ikke kan trimmes. Så skal pelsen naturligvis klippes, men den bløde pels er en fejl, som forhindrer racen i at udføre det arbejde, som den er skabt til. Næmlig jagt på små skadedyr, ofte i tæt krat. >

“Omkring 1970 begyndte man at trimme og i det hele taget at pleje pelsen. Det gjorde westien mere lækker, og interessen for den steg.”

Foto: Sine Bøjlesen

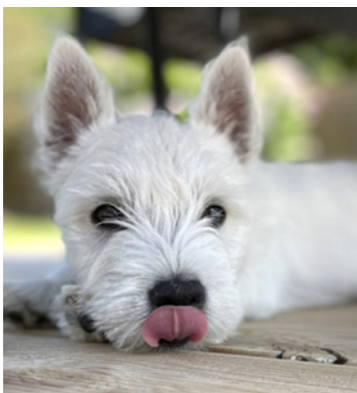

Foto: Niels Ege

Foto: Bente Karkov Sørensen

Med en westie ved din side har du en god og loyal ven, som nemt får smilet frem på dine læber.

Westien er en lille lavbenet terrier med strid, kridhvid pels. Den kridhvide pels kan være lidt svær at holde, og de fleste, som får lov til at leve som rigtige hunde, får som regel en pels, som går over i en lidt mere beige farve. Det ses tydeligt i nyfalden sne. Mange spørger, om en hvid hund ikke bliver meget snavset. Den bliver ikke mere snavset end andre hunde, men man kan bare se det.

Westien ligner en pysse-nysse-hund, men man skal ikke tage fejl, den er stadig en robust jagthund, som altid er med på det værste.

BESKRIVELSE AF WESTIEN

Mange mennesker ser westien som en lille legetøjshund. Og de tror, det er en selskabshund, som bedst egner sig til at ligge i sofahjørnet og se dejlig ud. Den kan bestemt godt lide sofahjørnet, men den elsker også at komme med ud i naturen. Den bolttrer sig i skov og ved strand. Den spæner gerne ud over markerne, men får ofte ikke lov til det, fordi den – som mange andre terrierracer – er meget selvstændig af type og kan være svær at lære indkald. Den kan selvfølgelig lære at komme, når der bliver kaldt, men lader sig let aflede af spændende ting, der skal undersøges, og kommer ikke, før den har tid.

De fleste westier bliver i dag brugt som almindelige familiehunde, men der findes enkelte opdrættere, som bruger dem til jagt og derfor lægger meget stor vægt på i avlen at bibeholde de oprindelige jagtegenskaber. Westien er meget selvsikker og er overbevist om, at den er en stor hund. Selv foran et spejl kan man ikke få den til at tro, at den faktisk er en lille hund.

Lydighed kan være lidt problematisk, for westien er som sagt ret selvstændig af natur. Hvis man overbeviser den om, at der er en grund til at samarbejde, så gør den det. Alt skal helst leges ind i den.

Westien er kvadratisk og har små spidse ører og en hale, der står lige i vejret. Et rigtigt humørbarometer. Øjne og næse er kulsorte og sidder som tre lakridser i hovedet.

Hovedet er kuglerundt med små spidse ører, som medvirker til at give den sit vakse udtryk.

Westien er oftest glad og legesyg, og det holder stort set hele livet. Den kan som regel godt lide andre hunde. Den er fræk og laver gerne ballade. Den er vagtsom og gør, når der kommer nogen ved døren, men den er ikke vred. Den vil bare være sikker på, at dens ejere har opdaget dem, der står på den anden side af døren.

Westiens øjne og næse er kulsorte og sidder som tre lakridser i hovedet.

Foto: Michael Jakobsen

FAKTA WEST HIGHLAND WHITE TERRIER

● Mentalitet

En west highland white terrier er en energisk, modig og robust hund med en charmerende frækhed. Den er altid oplagt til leg, og den har det godt sammen med børn. Den er vagtsom, men som regel venlig og meget nysgerrig over for fremmede. En west highland white terrier er en kvik og opmærksom ledsager og selskabshund, som kan falde til i de fleste familier. Den kan være noget gøende.

● Behov

En west highland white terrier behøver masser af opmærksomhed og en hel del motion, gerne med mulighed for at bevæge sig frit. Dens store trang til nye oplevelser og udfordringer kræver et hegn omkring haven.

● Aktivitetsniveau og handleradius

West highland white terrieren har endnu en rest af den oprindelige jagtlyst, som ellers er blevet dæmpet meget gennem

mange generationers avl. Selv om den oftest holder god kontakt, insisterer den på at undersøge alt nyt og ukendt på sin vej, og så kan hørelsen svigte.

● Pels og pleje

Den korrekte pels består af en grov og glat yderpels over en kort og dunet underuld. Den skal børstes ofte og trimmes tre til fire gange årligt. Desværre har mange hunde en lidt for blød pels, som er mindre smudsafvisende, og som er mere arbejdskrævende i hverdagen.

● Indlæring og håndtering

En west highland white terrier kræver en konsekvent og venlig opdragelse. Den lærer bedst gennem leg, så træn i korte og tempofyldte sekvenser og brug meget små godbidder, så interessen holdes fanget. Den kønsmodne hund besvarer let udfordringer fra artsfæller.

Foto: Wiegarden

● Højde

Ca. 28 cm for begge køn.

● Vægt

7-10 kg.

● Farve

Hvid.

● Oprindelse

Cairn terrierne fik af og til hvide hvalpe, som blev aflivet, fordi man mente, de var svagelige. En major Malcolm fra Poltalloch begyndte imidlertid at interessere sig for de hvide hunde, da hans egen røde var blevet forvekslet med en ræv og skudt under jagt. De hvide viste sig hurtigt lige så effektive til jagt som de farvede, og de blev anerkendt som selvstændig race i 1904. I dag er den tidligere så barske gravhund fra det vestsotske højland en af verdens mest populære familiehunde.

● Hjemland

Storbritannien.

● Internationalt racenavn

West Highland White Terrier med kælenavnet westie.

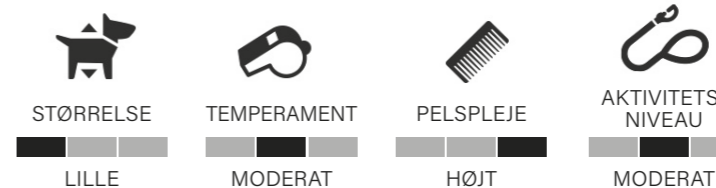

Foto: Wiegarden/Karin Fällah

“Westien er meget selvsikker og er overbevist om, at den er en stor hund. Selv foran et spejl kan man ikke få den til at tro, at den faktisk er en lille hund.”

VOXPOP > TRE EJERE OM RACEN

- 1 Hvad er det bedste ved racen? 2 Hvad er det mindst gode ved racen? 3 Hvad er din bedste oplevelse med racen?

Gitte Bierlich

1 Søger man en god kammerat, en ven at vandre med, en bedste "buddy" og ikke mindst en, der elsker dig overalt på jorden, så skal du vælge en west highland white terrier. Nogle opdrættere har opdrættet ud fra udseende og andre ud fra de gamle arbejdssegenskaber. Jeg elsker den type, som elsker at arbejde, og racen har bestemt meget nemt ved at lære. Jeg plejer at sige, at westien er en blanding imellem en schæfer og en terrier. Den elsker at please, arbejde og finde løsninger, på den anden side skal det være udfordrende, sjovt og ikke mindst givtigt til dens side.

West highland white terrieren er en alsidig race. Den elsker at gå spor, udfordringen og selvstændigheden ved at løse et problem er lige noget for den. Lydighed er også et super element, da det kræver en topmotiveret ejer, og westien elsker at samarbejde, især når det munder ud i godbidder, bolde, skind eller andet sjovt.

Endelig kan racen på nogle linjer også bruges til jagt, f.eks. drev, apportering (dog kun af dyr/fugle omkring 1 kg). Er du mere til eftersøgning, kan westien sagtens komme op i fart ved udfordringen om at skulle finde en person eller genstand. Det er faktisk kun ens egen fantasi, der sætter grænsen.

2 Westien vil gerne have det sidste ord. Racen kan godt lide at høre sig selv "råbe", så vil du have en hund, som skal lære at holde mund, så skal du være "på" og opdrage, allerede fra den er hvalp. Al læring fra westien er helt lille er godt givet ud i fremtiden. Her vil træning på hold med andre hunde være meget givtigt, og det giver dig som hundeejer redskaber til selv at træne og opdrage hvalpen optimalt hjemme. Alt i alt vil stimulering og træning afhjælpe eventuelle dårlige vaner og gøremål, som westien kunne finde på, hvis den ikke motiveres på den korrekte måde. Træning er altid at anbefale.

3 For 20 år siden havde jeg en super brugshund i en westie. Han blev brugt som schweisshund, lydighedshund, til feltsøg, jagt og meget an-

Privatfoto

det. Vi trænede i Beagle Klubben og havde byttet schweiss-spor med en veninde. Vi mødtes efter anlæggelse af sporet til frokost. Mens vi sad og spiste, sagde min veninde pludselig, at hun havde tabt sine nye briller på Charlys spor. Hun mente, at de måtte være tabt på de sidste 20 meter, da hun lagde oversigten af sporet tilbage i lommen. Vi gik ud til starten af sporet, og jeg sagde, som jeg plejede: "Søg spor". Charly gik i gang. Han var en rutineret hund og havde over 200 spor i næsen gennem tiden. Vi nåede alle 1000 meter, og Charly satte sig ved råvildtet, som han skulle. Ikke andet skete. Jeg var lidt skuffet, kiggede på veninden og spurgte, om hun var sikker på, det var de sidste 20 meter? Hun sagde: "Jaaa, det tror jeg". Jeg måtte lige tænke mig om, normalt findes der ikke genstande på et schweiss-spor, så jeg vendte Charly om, og vi lavede "verdens største og længste feltsøg" med kommandoen "find apport". Charly søgte med udsving op til 50 meter på hver side og havde nu løftet næsen, som han plejede på et feltsøg. Vi nåede dertil, hvor hun mente, hun havde tabt brillerne, men ak, ingen briller. Jeg ville ikke snyde Charly, så vi tog resten af søget, og 20 meter inden "starten på schweissen" satte Charly sig pludselig 10 meter fra selve schweissen – med venindens briller i munden! Charly fik selvfølgelig dagens største godbid.

Birthe Marie Bolding

1 Det er nok, at den altid er glad og energisk. Der er intet, der slår en velkomst af min hund, når jeg kommer hjem – uanset hvor længe jeg har været væk. Altid kærlig og loyal!

Møder man folk på en gåtur, afføder det stort set altid et smil, fordi westiens væsen er så positivt og imødekommende. Derefter bliver det til en hyggesnak.

2 Hm... Jeg har svært ved at se dyreprogrammer i TV, da min westie absolut ikke accepterer dyr, der bevæger sig på skærmen. Skæld ud hjælper ikke, så enten slukkes der, eller jeg finder et andet program.

3 Uh, der er jo så mange, men det vigtigste er vel, at jeg ikke kan være i dårligt humør ret lang tid ad gangen. Jeg har før haft depression, og jeg vil nærmest påstå, at det kan ikke lade sig gøre igen med sådan en livsledsager!

Privatfoto

Privatfoto

Annette Esper Mogensen

1 Jeg forelskede mig i denne skønne race i mine teenageår, hvor jeg lærte racen at kende, lærte hvordan den skulle passes og ikke mindst trimmekunsten, og da jeg flyttede for mig selv, fik jeg min første westie. Jeg faldt for westiens temperament, energi, opfindsomhed, dens stærke psyke, dens personlighed og kækhed, og når man siger, at det er en stor hund i små klæder, er det ikke løgn. Der er aldrig en kedelig dag med en westie i huset, og med mere end to i huset så har du en fest. Og så elsker jeg deres udtryk, som er så unikt med deres runde krysanthemum-hoved med udtryksfulde sorte øjne og sort næse. Jeg elsker også deres evne til at lære, og med en vis tålmodighed kan du lære dem alt muligt. De er også utrolig kærlige og meget hengivne.

2 Når din westie har et udpræget stærkt jagtinstinkt. Der har jeg to, som har ekstremt udpræget jagtinstinkt, og de er slet ikke til at luften, hvis ræven, haren eller pindsvinet har været der, og får de øje på pindsvinet, så er det bare med at holde fast i snoren. Nu er det bare således, at de oprindelige jagtinstinkter er så dybt forankret i racen, at det kan man ikke se bort fra, så det lærer du at leve med.

Så er der racens stædighed. Igen; det er en terrier, vi har med at gøre, så det må vi også bare acceptere og arbejde ud fra. Det kan være svært, når man ud af en træningssession på fem kvarter kun kan få sin hund til at arbejde aktivt i et kvarter.

3 Jeg har rigtig mange gode oplevelser med mine hunde, både i privaten, på rejser og i udstillingsringen, så det er svært at vælge. Men jeg har en oplevelse, som er så utrolig rørende. For et par år siden havde jeg et kuld hvalpe på 4 uger med i sommerhus sammen med alle vores hunde. Hvalpenes mor, Pinky, er en meget tålmodig mor over for både sine hvalpe og resten af flokken, så vi introducerede vores unge tæve, Mia, på 10 måneder, til de små. Mia var meget forsigtig, trods sin unge alder, og mor Pinky fortalte også med sit kropssprog, hvordan Mia skulle opføre sig overfor hvalpene. Mia var så sød ved hvalpene, og det endte med, at mor Pinky lod Mia passe hvalpene, og så kunne mor Pinky tage sig en velfortjent lur. Det var så skægt at iagttage, og så tydeligt at mor Pinky havde stor tillid til Mia. Selv i dag, når vi har besøg af pigerne, her to år efter, så er "tante Mia" stadig glad for at se dem, og de leger og hygger, som de gjorde, da hvalpene var små, og det er virkelig rørende at se.

annonce